Ч. 214. Субота 5 жовтня (22 вересня) 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

З делеґаций. — Перед війною на Балканї.

У войсковій комісиї австрийскої делеґациї дел. Зомер висловив вдоволене ізза успішного становища на Балканї та загально-европейского положеня з ухваленя войскового закона та скріпленя австрийскої армії.

Дел. Кльофач і Станек домагали ся рівноуправненя мов в армії.

Дел. Штеґль питав міністра війни, чи австрийска армія є на всї евентуальности уоружена та чи становише наших фінансів не дає причини до побоювань на случай війни.

Міністер Авфенберґ в тригодинній бесїдї відповів на поодинокі бесїди. В справі, чи бронз чи сталь є лїпша як материял на гармати, підніс міністер, що сталь в теперішній своїй досконалости є до певної степени більшої вартости, ніж бронз, але деякі ціхи стали не все користні. Наші гармати зі сталевого бронзу знамениті, від сього типу не відступимо, передовсім при полевих гарматах і полевих гавбицях. Inакше має ся при більших гарматах понад 15 цм. проміру. Тут всюди заявили ся за сталею. Маємо знамениті гути стали, яким виконане сталевих гармат не робило би труду. Дальше є міністер за сталею при гірских гарматах. Потім обговорював справу самоїздів. Коли би хотїло ся заосмотрити всї 17 корпуси в самоїзди, треба би їх 12 тисячів, на що не маємо гроший. Те саме відносить ся до летництва; в рамах буджету робить ся можливе. Армія розпоряджує знаменитим летничим відділом. Обговорюючи справу знущаня над жовнїрами, запримітив міністер, що кождий подібний случай розслїджує ся як найдокладнїйше. Що-до зміни ґарнізонів, то ізза того, що в Чехії, Галичини і Угорщини частини войсковнх корпусів мусить ся взяти для скріпленя залог, небогато дасть ся змінити, доки не змінить ся політичне положене. В справі войскових лїкарів признає міністер, що недостає близько 200 лїкарів, що пояснює ся по части малою фреквенциєю на виділах медицини і виступлюванем войскових лїкарів, перенесенних до малих стаций, але на случай мобілізациї відносини є цїлком добрі.

Потім відповів міністер на домагане що до рівноуправненя мов і віросповідань у войску, запевнював, що нїколи раса або віроісповідане не рішали, але лише хоробрість даного жовнїра. Нїяка армія в сїм взглядї не має таких традиций, як австрийска, в нїякій иншій демократичний напрям не є так виразний, як в австрийско-угорскій армії.

Декотрі делеґати звернули увагу на кілька малих недостач в уоруженю армії. Бажаю на се відповісти і моїм бажанем є, щоби сю відповідь як найдальше почули. Не є ми, що правда, убогою країною, але також не є ми богатою країною, тому не слїд дивувати ся, що часом не можемо ступати за всїми поступами в области технїчних винаходів. Се є природне. Але ті малі недостачі з певностю не повинні нас знеохочувати, бо наша армія має два незвичайно цїнні скарби. Одним є офіцирский корпус. Нема на сьвітї більше покірного, сумлїнного і жертволюбивого офіцирского корпуса як наш, який що правда не богатий в гроші, але богатий в почутє обовязку і чести (*Оплески*). Другим скарбом є наші хоробрі жовнїри. Від богато лїт глядів я на них. Чи походять із півночи чи з полудня, зі сходу чи заходу, до якоїнебудь національности належать, всюди бачимо ту саму витревалість, ту саму відпорність на труди. Бачимо се в маневрах, що відбувають ся цїлком по военному. Треба дивувати ся, що ті люди на найгіршім теренї, в найгіршій погодї, чи недостаточнім запровіянтованю зуміють доказати. То скарби, на які під кождим взглядом можемо числити.

Відтак принято войскове ordinarium і резолюциї. Справоздавець Козловский предложив комісиї resume домагань, висловлених більшостю членів комісиї, що комісия приняла до відомости.

По нарадї над справозданем субкомітету про промислові та рукодїльничі достави перервано наради до 9. вечір.

ЗАСТУПНИК.

(З францускного — Фр. Коппе).

Єму було ледве десять лїт, коли перший раз арештовано єго за волокитство.

Він оповів поліцийному комісареви:

Називаю ся Жан Франсоа Летюрк і від шістьох місяцїв перебуваю у уличного співака, що на площи Бастилї співає. Я співаю з ним рефрен, відтак обходжу довкола публику і кричу: „Хто хоче послїдну новість з Альгамбри? Десять сантимів за штуку зі змістом і музикою! Два су, то не дорого!“ Співак кождого вечера упивав ся і бив мене; тому я утїк від него і ночував в каменоломах, де мене вчера найшли поліциянти. Перше ходив я з одним, що продавав цукри і медівники. Моя мати була прачкою. Називали єї панною Аделею. Ми мешкали на Монмартр. Мати була дуже доброю робітницею і любила мене. Она незле заробляла, бо прала до кількох каварень і гостиниць. В недїлю замикала мене в мешканю і ходила на баль. В тиждни носила мене точно до школи. Але пізнїйше віддала ся за одного поліциянта, що часто мав службу на нашій улици і був справдї хорошим мужчиною з медалем на груди. Але він не міг мене стерпіти і юдив також маму против мене, так, що мене безнастанно бито. Пізнїйше почав мій вітчим запивати ся і стратив місце, а мама мусїла ходити до пральнї, аби виживити свого чоловіка. Відтак попала в сухоти і померла в шпитали Лярівоасієр. То була добра женщина — чи мене замкнуть до арешту?

То всьо сказав спокійно, майже цивічно, як дорослий чоловік. Позаяк не мав нїяких свояків, котрі би єго взяли до себе, віддано єго до дому поправи. Там показав ся не конче інтелїґентним, був трохи лїнивий, за мало зручний і так вивчив ся якось плести крісла. В шкільних записках можна було про него вичитати, що був досить послушний, спокійний, досить мовчаливої вдачі і ще не зовсїм зіпсутий своїм колишнїм житєм волоцюги. Але коли вийшов із заведеня в сїмнайцятім роцї житя і знов опинив ся на парискім бруку, стрітив на своє нещастє кількох своїх товаришів, звичайних драбів, що займали ся всїлякими підозрїними дїлами. Они приучували псы до ловленя щурів по каналах, чистили чоботи прохожим на улицях, наймали ся до буд цирковних за силачів, ловили рибу вздовж берегів Секвани і Марни. Він також вправляв ся у всїх тих штуках і три місяцї пізнїйше був знов арештований, бо потягнув з вистави одного базару пару чобіт. Наслїдок був рік вязницї в Сен-Пеляжі, де придїлений був політичним вязням за свого рода служачого і хлопця до посилок.

Жив тут чудуючись, в тім осередку дивачних заговірників і невдоволених, що всї були ще досить молоді, одягали ся недбало, але все дуже голосно говорили і високо носили голову. Звичайно збирали ся в комнатї одного трицятьлїтного дневникаря, що сидїв у вязници вже кілька разів і почував себе в Сен-Пеляжі як дома; єго келїя була досить велика, витапетована образками з ілюстрованих гумористичних часописий, а крізь решітку у вікнї мало ся досить хороший вид на Париж з єго вежами і кришами та синїм ланцухом горбків на далекім овидї. На деревлянїй поличцї було кількадесять книжок, а на другій всїлякі старі прилади до борбництва: подіравлені маски, заржавілі шпади, пощерблені груднї щити і діраві наручники. В тій келїї їли „політики“ спільно обід і незмінні вязничні страви, тверде мясо і гороховяна зупа дуже часто були заступлені овочами, сиром і кількома літрами червоного вина, які ті присмаки приносив Жан Франсоа з вязничної кантини. Були то неспокійні обіди, перериванї огненними бесїдами або пристрастними сварнями, а при кінци співано хором „карманїолю“ або ҫaira. Колиж однако принимано до столового товариства якого нового члена, поводили ся всї о много спокійнїйше, називано себе взаїмно з повагою „горожанами“ і лише по кількох днях позваляно собі тикати новому членови і кликати его по імени. Безнастанно чути було тут чужі слова як корпорация, солїдарність, яких Жан-Франсоа зовсїм не розумів, але з великою почестию затямлював собі і прислухував ся з

О год. 9. почато наради над extraordinarium. Дел. Клям Мартініц, вказуючи на сучасне політичне положенє, заявляє, що коли мав би піти за голосом серця, просив би комісию, щоби ізза поважного положеня здержала ся від всякої критики в дискусиї та en bloc повзяла всї ухвали. Висловлює бажанє, щоби повело ся удержанє мира. Коли би то не вдало ся, він певний, що славна австрийска армія знов вкриє ся славою, або побідить або поляже.

По довшій дискусиї, яка протягнула ся до півночи, extraordinarium принято з висловами признаня і довіря для міністра війни.

Про положенє на Балкані надходять такі вісти: Російский міністер справ заграничних Сазанов мав вчера в Парижи конференцию з президентом Фаллієром. Президент Фаллієр відкликав ся до російского міністра, аби Росия в імени цивілізациї в порозуміню з Австро-Угорщиною перешкодила вибухови війни. І справді російска дипльоматия разом з дипльоматами всїх инших великих держав не перестає накланяти балканьскі держави до поміркованости. Помимо того майже всї політики стратили вже надію на удержанє мира. В теперішній хвили розходить ся вже лиш о те, аби не допустити до розширеня війни поза межі Балкану.

Як доносять з Софії і Атен, мобілізация всїх балканьских держав має бути покінчена дня 10 с. м. і тодї буде вручене Туреччинї ультіматум з жаданями держав, а коли би Туреччина ті жаданя відкинула, прийде до виповідженя війни. Нинї збирає ся сербска скупштина а завтра болгарске собранiє і оба ті парляментарні тїла мають рішити, чи має бути виповіджена війна чи нї.

Новинки.

Львів, 5 жовтня 1912.

— Нинї в день цїсарских іменин відбули ся у Львові в катедральних церквах всїх трох обрядів торжественні богослуженя при участи репрезентантів войскових і цивільних властий. Також і в инших церквах відбули ся торжественні богослуженя при участи шкільної молодежи.

— Є. Е. п. Намістник др. Михаїл Бобржаньский від якогось часу почував ся нездоров і за порадою лікарів повістав в ліжку. Лікарі ствердили запаленє слїпої кишки. Вчера рано наступило поліпшенє.

Президия Намістництва одержала з канцеляриї кабінетової телеграму, в котрій бар. Шісель з Найвисшого прикорученя зажадав телєґрафічної відомости о здоровлю Є. Е. н. Намістника.

Численні запитаня о стан здоровля Є. Е. п. Намістника надходять від панів Міністрів і від многих визначних личностий.

— Іменованя. Президия кр. Дирекциї скарбу іменувала провізоричного асистента митового Альфр. Тіммля і практиканта митового Казим. Жральского асистентами митовими в XI кл. ранґи в галицких урядах митових.

— Вісти особисті. Директор зелїзниць державних Стан. Рибіцкий вернув до Львова і обняв онегди урядованє. — Б. Маршалок краєвий Є. Е. ґр. Стан. Баденї заведужав знову. Недужого доглядають лїкарі др. Зембіцкий і др. Валїхевич.

— З Жабя пишуть нам: У нас у горах паде дощ вже чотири тижднї. Дня 21 вересня в суботу падав великий снїг з дощем. Лежав той снїг 4 дни і наробив нам богато шкоди. Знищив усю садовину і все збіже, яке було, бо цїле лїто падали дощі і нїчого не дозріло, зелене зовсїм. А тепер впав снїг і знищив ячмінь, біб, горох, овес і ту пшеницю та жито, якого й так було небогато!

Помимо того, що ґазди пильнували садів і обтрясали снїг з дерев, то вогкий снїг своїм тягаром обломив майже всї щепи. Середні ґазди мають шкоди кождий на 700 К. Отави нїхто не зробив. Траву відкосили, а поліг віпрів через дощі. Богато трав стоїть ще не покошених. Верхами (як попід Кострич) був снїг на метер. На долах падали дощі, а горами снїги, що досягали аж Ясїня, Делятина, Соколівки та Вижниці.

— Самоубийство спроневірника. З Ґрацу доносять: Касиєр філії стирийского Банку ескомптового в Лубна (Леобен), Йосиф Млякер, котрий минулої суботи, спроневіривши 90.000 К втїк в Леоден, доконав дня 1 с. м. самоубийства в Кітцеґґ коло Лябніц. При тїлї самоубийника знайдено із спроневірених гроший ще 40.000 К цїнними паперами.

— Вписи на 6-місячний фаховий курс при торговельній школї Тов. „Просьвіта“ відбувають ся від дня 2 жовтня с. р. щоденно від години 10—12 в полудне в канцеляриї школи ул. Земалковского ч. 2 (ріг ул. Міцкевича і площі сьв. Юра). Вписове 4 К, оплата місячна за науку всїх предметів 12 К. Виклади зачинають ся 20 жовтня с.р. і відбувати-муть ся в пополудневих годинах.

Викладають ся отсї предмети:

1) Рахунки купецкі 4 год. тижнево.

2) Бухгальтерия поодинока і подвійна 4 год. тижднево.

5) Дїловодство в стоваришеням заробкового господ. 3 год. тиж.

6) Писанє на машинї 2 год. тиждневo.

Два послїдні предмети надобовязкові.

Учасники курсу одержують по укінченю сьвідоцтво; кромі того можуть з поодиноких купецких предметів піддати ся державному іспитови в ц. к. торгов. Академії, котрого реченець припадає безпосередно по закінченю курсу.

— Є. Ексц. п. Міністер Трнка в Вижници і Вашківцях. В понедїлок рано прибув п. Міністер робіт публичних Трнка в товаристві президента краю і краєвого Маршалка бар. Гормузакого до Вижниці. Тут дожидали єго приїзду посли Василько, Піґуляк, Семака, Спенул, др. Вендер, др. Вайсельберґер і Куриш, староста Єх, урядники, війти всїх громад вижницкого повіта, Сїчи і множество народу. Коли поїзд станув, повитано гостя грімкими окликами, а по старостї Єху промовив пос. Василько, котрий в своїй промові по нїмецки і по руски висказав іменем населеня радість з прибутя Міністра, а відтак представив повне розпуки положенє з причини страшенного нещастя, якого повінь наробила та просив о акц ю ратункову та видатну поміч державну. П. Міністер подякувавши за принятє обіцяв, що буде по можности старати ся знову зарадити. По представленю урядників і начальників громад, оглядав п. Міністер школу деревного промислу, котрої вироби єму дуже сподобали ся, а відтак оглядав спустошеня, яких наробила повінь Вижenки і Черемоша. На просьбу п. Василька о як найскорше обчисленє шкід, поручив п. Міністер старшому радникови будівництва Опольскому розпочати зараз доходженя.

По снїданю, підчас котрого пос. Василько виголосив тоаст в честь Міністра і дякував єму сердечно за єго зарядженя, виїхав п. Мі-

---

отвертими устами, як один малий, поганий і горбатий „політик“, що вічно носив з собою звиток записаного паперу, заповів одного дня торжественно:

„Отже справа уложена — — наше мінїстерство так зложенє: Раймон обійме справи просьвіти, Марсіяль справедливість, що до мене то буду президентом а рівночасно міністром заграничних справ!“

Коли рік скінчив ся, опинив ся Жан-Франсоа на ново на париской улици, нагляданий поліцию, став одним з тих готових все до утечі, заляканих волоцюг, котрих суд то велить придержувати, то увільняє. Він навіть не причував, що про єго маловажну особу так дуже дбають і що навіть в тайних скритках шаф в дирекциї поліциї переховують звиток актів, які дотикають вязня Летюрка. Був два роки на волї, проводив житє на лад каліфорнійских траперів, спав по нічних притулках або по вапнярках під парискими фортифікациями, заключав знакомости з безробітною голотою підміскою, носив заялозену шапку париских уличників і працював лиш тодї, коли був цїлковито без шелюга; приводив для вертаючих з театру людий фіакри, розносив часом ґазети, помагав на торговици знимати товари або гнав з двірця до різниці худобу. В часї одної поліцийної облави зловлено єго разом з шайкою молодих бандитів, котрих занятєм було обрабовуванє по улицях пяниць і хоч він присягав ся, що нїколи не брав участи в таких виправах, то все таки з огляду на єго попередні кари, засуджено єго на три роки і вислано до вязниці в Понсі.

Там робив прості дитинні забавки, дав ся товаришам татоувати, вивчив ся злодійской мови і найважнїйших параґрафів карного закона. Вийшовши знов на волю, потонув на ново в париским багнї, але сим разом на дуже короткий час, бо вже по шістох тижднях опинив ся знов в руках поліциї з причини якоїсь загадочної події з нічним вломом, при котрім він брав участь, стоячи на варті. Засуджено єго сим разом на пять лїт примусових робіт і єго найбільшою журбою в тій пригоді було то, що мусїв розлучити ся з котом, якого набів замореного голодом найшов в рові коло одного форту і відгодував.

Тульон — працю в пристани, волочучи за ногою тяжку арматну кулю, з босими ногами в тяжких деревляних черевиках без підстілки з соломи, пісну фасолеву юшку і твердий як камінь хлїб, без гроша на дрібку тютюну, а відтак ті страшні ночи в арештантскім ліжку повнім всякої комашнї — всього того зазнав в часї довгих пяти лїт серед горячого лїта і морозної зими, ще острійшої в тім містї з причини сильних північних вітрів. Коли его час скінчив ся, прийшов під поліцийним наглядом до Варнон, де був занятий при реґуляциї ріки, а що впрочім був свобідний і спав в одній робітничій гостинници, не міг оперти ся своїм авантурничій охоті, яка єго знов привела до Парижа. Єго заощаджений заробок виносив щось коло сто франків, так що він все мав час надумати ся. З своїх давних товаришів не стрітив на своє щастє нїкого більше. Укрив ся на Монмартр, а своїй старій господинї сказав, що є моряком і тепер хоче оглянути ся за иншим занятєм. Єго огоріле, сухе лице, рапаві руки і кілька моряцких проклонів, яких научив ся в тульоньскій пристани, не допускали нїякого сумніву в вірoдостойність єго оповіданя.

Одного дня, коли відважив ся вийти на улицю, і проходжував ся, зайшов случайно перед свою колишню школу, куди єго небіжка мати посилала. Було дуже горячо, двері школи були отворені і видко було від дверий цїлу середину школи. Жан-Франсоа замітив, що тут майже нїчо не змінило ся, були ще так само на блїдозелено помальовані стїни з ріжними образами, таблиця ваг і мір, ґеоґрафічні карти. Мусїла бути саме перерва, бо учитель зійшов з катедри і — як здавало ся — оповідав обступившим єго дїтям якусь веселу історийку, бо всї вибухнули при кінци веселим сьміхом. А той образ веселих і розбавлених дїтий в сьвітлї теплих промінів сонця був незвичайно милий і зворушуючий.

Жан-Франсоа довго глядів на ту веселу громадку і перший раз обудило ся в єго дикій вдачи, яка знала лиш турботу за їду, щось загадочне і незвичайно солодке. Єго серце, яке перше не поруша́ло ся нї під впливом ударів наставників нї обид і кривд, стиснуло ся тепер судорожно, немов би мало тріснути. На вид того образу, який нагадав єму єго молодість, закрутились єму нагло сльози в очах і він махнувши з жалем рукою, поволи відійшов.

Блукав так аж до вечера улицями затоплений в думках, з яких остаточно виринула одна гадка, яка єго вже не покинула.

(Конець буде).

ністер Трнка до Вашковець, де іменем повіта повитав его староста Ромашкан. Тут на двірци дожидали п. Міністра посли др. Смаль-Стоцкий, Маллек, Левицкий і Лисан, урядники, начальники громад Січи і товпи народа. Пос. Стоцкий і Лисан дякуючи Міністрови за приізд, описали єму нужду народу та просили о поміч, що п. Міністер і обіцяв. В супроводі бандериї селяньскої поїхав п. Трнка до моста на Черемоши і оглядав шкоди, яких наробила повінь.

З Вашковець поїхав п. Міністер до Неполоковець, де попращав ся сердечно з президентом краю і маршалком та послами і урядниками, які явили ся на двірци та від'їхав звідси до Відня.

— **До всїх україньских бурс і інтернатів.** Краєвий Шкільний Союз розіслав в половині вересня с. р. до всїх україньских бурс та інтернатів цілої Галичини обширний квестіонар що до всїх бурсацких відносин. Кр. Шк. Союз звертає проте увагу наших бурс і просить усї їх управи, щоби не опізнювали так важної справи як сотворенє осередної орґанїзациї — союза наших бурс — і щоби найдальше до 10. жовтня с. р. надіслали виповнені квестіонарі.

Коли яка бурса або інтернат чи інститут не одержали від Кр. Шк. Союза квестіонара — що могло зовсім легко зайти супротив того, що доси ніхто у нас тою справою не занимав ся і нема у нас повної статистики україньских бурс — то най зверне ся до Кр. Шк. Союза (Львів, Домініканьска 4), а одержить квестіонар відворотною почтою.

— **Кусень язика за стріху.** В жидівских божницях єсть з давен давна такий звичай, що „шкільник" позваляє якомусь бідакови, що належить до громади, ночувати в божници. Той бідачиско єсть заразом сторожем божниці і так обі сторони виходять на тім добре, бо божниця не потребує наймати сторожа а сторож не потребує платити за хату. Отже тамтої ночи прийшло у львівскій божници при ул. Божничій ч. 5 до кровавої борби іза стріхи між двома суперниками, в котрій один стратив кусень язика. Подія була така: В згаданій божници як звичайно так і тої ночи положив ся спочивати жебрак 52-літний Шльома Ґольдштайн, Около 1 год. зачув він, що хтось вибив шибу, отже хоче очевидно добути ся до середини. Ґольдштайн длятого перепудив ся дуже і накрив ся з головою тай заснув. По якімсь часї встав він знову, щоби вийти на двір. Тоді кинув ся на него коло дверий якийсь чоловік з ножем. Ґольдштайн бідачиско так перепудив ся, що з цілої сили клапнув зубами і відкусив собі кусень язика. Напастник тимчасом втік і пропав без слїду. Покровавлений Ґольдштайн вибіг на улицю а стрітивши там случайно якогось прохожого, пішов з ним до поліцияна а той завізвав стацию ратункову, котра опісля відставила Шльому до шпиталю. Вчера рано поліция розвела слїдство і придержала другого жебрака якогось Мінца. Чоловік той не признав ся до вини, але поліция довідала ся, що той Мінц то завзятий суперник Ґольдштайна, бо хотів би також ночувати в божници, позаяк не має своєї власної стріхи. Рани Ґольдштайна, пороблені ножиком, не суть дуже небезпечні.

Господарство, промисли і торговля.

— **Господарско-ветеринарийний курс в Луці.** Філія Краєв. Тов. господ. „Сільский Господар" в Луці уряджує при підмові Голов. Ради Товариства в днях 10, 11, 12 і 13 жовтня 1912 р. курс господарско-ветеринарийний в Луці. Провідник сего курсу п. Володимир Чубатий, ветеринарийний лїкар з Дрогобича, виголосить в днях 11, 12 і 13 сего місяця слїдуючі виклади, супроводжені демонстрациями на фантомах. таблицях і ветеринарийних інструментах: 1) Плеканє домашних зьвірят. 2) Хороби домашних зьвірят в наслідок злого плеканя і їх лїченє. 3) Заразливі хороби з примїненєм закона та з демонстрациями заразнів. 4) Поміч тільній корові з демонстрациями на фантомах. 5) Поміч в наглих випадках з демонстрациями на живих зьвірятах. 6) купно домашних зьвірят на торзї з демонстрациями на живих зьвірятах. 7) Про хороби зьвірят, при котрих можна купно уневажнити або жадати відшкодованя. 8) Про хиби молока. 9) Розпізнаванє віку у зьвірят. — Курс обнимати буде рівнож реферати про навози, пашні ростини та рільничі спілки. Просимо проте, щоби з кождого дооколичного села явило ся як найбільше участників! Участники з дальших сіл одержать даром нічліг. Участники курсу одержать сьвідоцтва відбутого курсу. Зголошувати ся належить у п. Кароля Павловского, начальника „Торговлї" в Луці, або у голови філії о. П. Павловского в Білині великій.

Телеґрами.

Білград 4 жовтня. Міністер справ заграничних заперечує, мов би кому небудь давав інформациї що до ультіматум, яке має бути вислане до Туреччини.

Одеса 4 жовтня. Фрахти корабельні ростуть з кождим днем, премія асекурацийна підскочила вчерашного дня о $^3/_4$ проц.

Константинополь 4 жовтня. Міністер справ заграничних заявив звітникови „Moniteur Oriental": „Ми зовсім мирно настроєні і готові без війни управильнити відносини, але остаточно..."

Константинополь 4 жовтня. З причини чутки о заключеню прелімінарий мирових з Італією зазначило ся на біржі мале поліпшенє.

Константинополь 4 жовтня. Зачувати, що болгарскі торпедовці явили ся коло Імада (пристань в адріянопольскім вілаєті).

Константинополь 4 жовтня. Після певних інформаций вчерашна рада міністрів ухвалила приняти послїдне предложенє Італії. Прелімінарі мирові можуть бути підписані по приїздї до Уші (Ouchy) був. радника турецкої амбасади в Римі Сеїф-еддіна. Сеїф виїхав вчера по полудни.

Константинополь 4 жовтня. Вчера панував також в амбасадах дуже оживлений рух. Амбасадори конферували з собою дуже ревно. Анґлїйский амбасадор відбув довшу конференцию з міністром справ заграничних.

Атини 4 жовтня. На приїзд короля, котрого ожидають в неділю, приготовляють ся великі овациї.

Надіслане.

Подорож довкола землї.

Весела товариска гра для науки і забави. Накладом Руского Товариства Педаґоґічного, Львів, 1910. — Ціла гра гарно обдумана. Она незвичайно цікава, займаюча, а до того дуже навчаюча. Складає ся з трех частий: 1) землї, на якій означені головні місця, до котрих мають загостити подорожні, 2) гранки, призначеної до киданя і 3) чотирох подорожних: піхотинця, наколесника, самоїздника і козака. Подорожні виїздять рівночасно зі Львова, з площі сьв. Юра і по довгих пригодах в подорожи довкола землї, вертають назад до Львова перед Бурсу Р. Т. П. на ул. Потоцкого. Гра незвичайно складна і вправляє знаменито думанє і память. Надає ся дуже до забави дітий, а навіть старших. При тім звертає увагу на розбудженє патріотичних чувств грача. Девіза гри така: „Їдьте, любчики в сьвіт, навчайтесь в чужих людий розуму і вертайте чим скорше домів, просьвічати рідну любу Україну.

„Щоб і ми, якдругі в сьвіті,
Засияли у просьвіті,
Шляхом поступу ішли,
А навчившись між чужими,
Працювали над своїми,
Кращу долю віднайшли".

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).